

Veckokronika från Sverige

Specialt meddeladt denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrå i Stockholm.

Förberedelse till Nordiska spelen. — Äfven svenskarne börja konstruera flygskropp. — Hur Sverige tänker taga emot Sven Hedin. — Sverige exporterar trähus till Messina. — Den kanadensiska stipendiaten om vår metallurgi.

Hvad tror ni nu vi gör här hemma? Jo, vi gör först och främst reklam för "Nordiska spelen". Vi ha redan såndt ut cirkulärer till utlandet på franska, tyska och engelska. Ja det gjorde vi då redan i november hela Europa rundt. Klichéer och cirkulär ha utsändts till utländska illustrerade tidningar och jag antar ni också sett flera af dem. Stora affischer har skickats till hotell och klubbar i utlandet för att inte tala om reklammarken att sätta på bref. Vi vänta många flera utländingar i år än i fjol och med all säkerhet är en stor skara ryssar komna från Riga på isjakt. Vid Nordiska spelen i år komma vår automobil eller motorklubb att utmärka sig, med något splittat nytt. Det är den första apparat i sitt slag i världen, en såkallad "Flygmaskin". Jag menar nu inte ett flygskropp utan en fem meter lång isjakt med propeller. Underredet är i huvudsak liknande en isjakt och hvilat på medar. Den har naturligtvis inga segel men i stället är vid främre medarparter placerad en kort mast på hvilken en propeller af kolossala dimensioner kommer att snurra. Bakom masten står en trettio hästkrafters motor och propelleraxeln är förbunden med motorn medels en kedjeledning. Det är antagligt att flygmaskinen skall tillvinna sig stort intresse vid de stundans idrottsstämningarna, men vi hoppas äfven att om försöket med densamma står väl ut, de nuvarande dragarna på polarisen kunna ersättas med dylika flygmaskiner till stor hjälp för nordpolsfarare att framtränga mot polen. Bland annat af intresse vid "spelen" är ett nytt stort nummer på programmet, "Fältskjutningen", i hvilken man på räknar 3,000 man.

Men det är inte allt hvad som göres här hemma. Ingeniör Carl Skånberg har gjort ett flygskropp, som i dagarna är färdigt för afpröfning. Modellen är 7½ kv. meter och drifkraften består af en 1½ hästkrafters motor. Den är konstruerad så lätt som möjligt. Till det yttre liknar den den Wright'ska aeroplan-konstruktionen, men "behängt" är af den Farmanska typen. Så snart isen på Värten lägger sig kommer modellen att afprövas. Vi få således inom kort emot ett flygskropp här invid Stockholm.

Så lyder ett utaf de många rykten, som flyga Sverige rundt, om flygskapsflykten. Snart sjunger ingen mer om det kättern Tegner: "O, den som hade vingar, som fåglarna ha. Och! huru glada skulle ditupåt vi dra."

Undrar lust hvad nyssvenskarnes ska säga om Skånbergs flygskropp hundra år härefter.

M n vi göra allt mer än detta. Vi hålla nu som bäst på med tillrustningar för doktor Sven Hedin mottagande. Den 17 januari kommer han till Stockholm. Då skall först antropologiskt geografiska sällskapet ordförande och sekreterare resa honom till mötes vid Furusund på den kronoängare, som regeringen utsändt till att föra honom till Stockholm. Så fort han kommer fram och landat vid Nationalmuseum, där han mottages af representanter för konungen, regeringen, staden och en mängd vetenskapliga samfund och Stockholms studentkår — så åker han direkt upp till kungen på audiens. På aftonen ges stor middag på Grand Hotell, till hvilken inbjudan utfärdats af statsministern, riksmarskalken, Vetenskapsakademiens preses,

ordförande i Svenska Sällskapet för antropologi och geografi, Publikistklubbens ordförande och Stockholms Studentkårs ordförande.

Hrr H. G. Schubert, ägare af Furusund, anordnar äfven en utfärd från Stockholm till Furusund för att bereda deltagarna tillfälle att möta Sven Hedin och under väntan på doktor Hedin intar man gemensamma måltider. Och dröjer det för länge kan man roa sig med dans och annan vintersport. Då doktor Hedin anländer hälsas han med salut och fyrverkeri. Aterfärden sker samtidigt med doktor Hedin inresa till Stockholm. Den 22 januari skall doktor Hedin hålla sitt stora föredrag. Det blir nog det intressantaste af alltihop. Och sen borde han väl, den stora forskaren och vetenskapsmannen, få hvilat sig från sina ansträngningar och hyllningsceremonier, festmiddagar och "stjärnregn". Om Sven Hedin och hans expedition under vistelsen på de stora vidderna i Tibet någon gång uppstämde med skalden:

Stjärnorna blinka,
ned på vår ödsliga stig.

så fortsätter nog Europas dignitärer och sjunga:

Stjärnorna vinka
tröttrade vandrarn till sig.

Men det är inte allt, som vi sysselsätta oss med här i Sverige. Vi ha satt oss i förbindelse med vår minister i Rom, friherre Bildt, och svenska konsulen i Neapel för att få upplysning om, huruvida tullnedsättning af byggnadsmaterial, särskild trävaror är att förvänta, enär Sverige är betänkt på att exportera byggnadsmaterial till de af jordbäfning i Syd Italien hemsopta trakterna. Skulle italienska parlamentet vara hånade på Sveriges önskan till mötes om tullnedsättning för svenskt virke, då vore meningen att bilda ett konsortium af representativa finansmän och målsman för trävaruexportindustrin med uppgift att öppna exporten, som helt säkert kommer att anta stora proportioner, äfvensom att sätta i gång bygget af billiga bostäder enligt i Sverige uppgjorda modeller. Eller helt och hållet tillverka dem i Sverige färdiga till uppsättning. Vi ha att tacka ingenjören Lennart Palma att han tagit initiativet till detta praktiska sätt för svenskarne att hjälpa de hemlösa därute, ty det är tydligen att man ämnar återupbygga Messina och Reggio så snart paniken lagt sig och de döda äro begravda. Ett faktum är att den moderna byggnadstekniken äger medel, som i ganska utsträckt grad skänka garantier mot jordbäfningarnas ödeläggelser. Och italienerne äro ett i tekniskt afseende bildadt folk, det skall nog inte vid ett tillfälle som detta tveka att undersöka hvilka metoder, som bäst passa för förhållandena. Med erfarenhet om att stenhus ej passa för vulkaniska trakter stannar valet af byggnadsmaterial vid trä och murad betong. Då nu Sverige är Europas förnämsta träexporterande land, ha vi en skyldighet att fylla både mot Italien och oss själva till stor fördel för nationerna genom att i större utsträckning återupbygga de förstörda städerna med svenskt material. Det beror nu på vår egen företagsamhet och energi, om vi här kunde skapa ett fält för vår trävaruindustri och stora framtidsutsikter för vår export.

Och så hålla vi på med att konstruera en elektrisk ugn vid Domnarviken, som kan producera 8,000 ton tackjärn per år. Och så har generaldirektören för kanadensiska regeringens departement för metallurgi och grufvverken dr. Eugen Haanel varit här och tagit kännedom om dessa herrars ingenjörer Oscar Grönvall, Axel Lindblads och Otto Stålhäns uppfinning och säger

sig vara "very favorably impressed" och ansåg det vara den största heder för vårt land att vi i denna viktiga fråga, nämligen elektriskt smältning af järnmalm ginge i täten. Vidare yttrade han sig, att de män, som med så otomordentligt framgång arbetade på den elektriska smältmetodens fulländning vore förtjänta af en hedersplats bland metallurgiens hjältar vid sidan af de stora banbrytarna Bessemer, Thomas och Siemens. Han var säker att de skola gå segrande fram och föra med sig en lika så stor omvälvning som uppfinningen af Bessemerstålet. Seel

Hvad således den kanadensiska direktören sagt är ju mycket vackert och hedrande, och det bästa är likväl att det är ärligt förtjänt, men professor Euchen, nobelpristagaren, han uttalar sig så idealiskt vackert om Sverige, att jag nästan skäms för att citera det, för jag är rädd att den håller sträck. Han säger bland annat att Sveriges ärliga insats genom Nobelbelöningarna är ett hälsosamt medel att midt i nationalismens tidevarv hålla folken samman genom den upphöjda och överskådande ställning, som den högsta bildningen kan förtjäna. Och anser han Sverige särskildt skickadt att betrakta världen från en sådan upphöjd ställning, hvarigenom den ädla stiftarens stora tanke kan förverkligas. Och att Sveriges folk i denna sak känner sig som ett mänskligt omfång. Vore kärt om så vore, men så det vackert beröm får inte Sveriges folk af sin kung. Det är helt annat betyg han ger sina barn i sitt "bön-dagsplakat". Han skämmar inte bort oss, och det gör han rätt i.

A. L.-r.
Stockholm den 9 jan. 1909.

EN JULDRÖM.

Af E. L.-N.

Det är heller inte så dumt med svalka, i synnerhet när det är varmt. Nog sätter man rätt mycket värde på att få sin pommariskall. Men när den är frusen så att man måste hugga sönder den med en sockeryxa och äta den som konfekt, då gör man inte stor skada på den. Nog är lärdom bra att ha, det är inte tu tal om den saken. Men när skalden kväder,

"För mycket vett har ingen,
hur vis han het",

så yrar han. Han besinnar inte, att då en mans lärdom går upp till en viss gräns, så blir han professor, att en professor med anspråk på europeisk ryktbarhet ärligen måste glömma cirka hundra paraplyer på kaféet, och att man knappt får en anständig sidenparaply under 15 kronor. Härifrå framgår emellertid att det ges en gräns, öfver hvilken den mindre bemedlades lärdom inte gärna får gå.

Att skönhet hör till denna världens goda läter sig inte bortdöspå, äfven om någon skulle vara nog dum att försöka. Det är nog med en känsla af stolt tillfredsställelse, som en ung skön kvinna i förbifarten kastar en sned blick i butiksfönstren. Man kan dock vara alltför vacker, och att inte kunna gå utom dörren på morgonen utan att snafva omkull om någonting, som i listiden varit en förälskad yngling, det bör verka rätt trötande äfven på en skönhet med starka nerver.

Friheten är en härlig gåfva, och kommer någon och vill befröja oss den, skall han nog samt få veta, hvad 15 kap. strafflagen i ty fall stadgar "Försätter man uppsåtligt någon i slaveri", så får man helt enkelt listidsstraffarbete.

Dock får inte samhället att se en fullkomligt fri man. En sådan brännmärkes som lösdrivare och sättes i trädgård på Svartsjö.

"Hvad är starkare än lejonet? Hvad är sötare än honungen?", frågade redan Simon. Jag minns inte så noga hvad filisteerna svarade, men en modern yngling skulle utan betänksamt lägga handen på hjärtat och hviska: kärleken. Och ynglingen har kanske rätt.

Men äfven af kärlek kan man få alldeles för mycket. Jag känner en välskapad yngling på några och trettio år, som för någon tid sedan greps af den bitertjuftva känslan med rent af vansinnig styrka. Hans vännar hyste de största beklämmelser för honom och att dessa endast voro alltför välgrundade, visade utgången.

Jag mötte ynglingen en fredagsafton kl. 4. Jag minns det som i går. Han gick med ungdomens spänstiga gång, han var sitt huvud högt, och hans ögon strålade. Han var frisk och sund som en nötkärva och glad som en spår på taket.

Kl. half 8 samma kväll var han gift.

Så underligt det låter, lär det finnas olyckliga äktenskap, och söker man efter orsaken, skall man alltid finna, att den består i ett för mycket.

Han har kanske för mycket af detta sköna frihetsbegär, som med rätta så högt prisas hos Engelbrekt eller en Vilhelm Tell. Han har kanske för mycket kärlek till den oavärdige, för mycket af denna konversations-talang, som gör sig bättre i en salong än i en sängkammare, och för mycket af den träffsakerhet, som är så pinsam för ett ömtåligt skinn och så ödesdigert för äkta porlän.

I väl ordnade familjer förekomma stundom små barn. Nämligen om hyresvärdens så tillåter. Och barn äro som bekant en Guds välsignelse. Men man kan inte förtänka en omedelad fader, att han inte hälsar det tjugosjunde med någon mera liflig förtjusning.

Hvar på tror ni hela den här kvinnofrågan beror, som alltjämt kommer så mycket väsen åstad? Helt enkelt därpå att det finns för mycket kvinnor. Det förefaller ju absurd att det kan finnas för

mycket af dessa ljuftva varelser, men det är icke desto mindre så. Statistiken visar det. Allt godt kan man få för mycket af. Man kan få så mycket makt, att man inte vågar röra ett finger af fruktan för, att niska tjänare skola missförstå rörelsen och i en hastig vändning hugga hufvudet af fem, sex stycken af ens trogna undersåtar. Man kan få så mycket ära, att man inte får ligga i fred i grafven, utan flera hundra år efter sin död måste i ur och skur sitta på en bronshest på ett torg. Man kan få så mycket pengar, att man med bästa vilja i världen inte kan följa modet för dagen att leva öfver sina tillgångar, utan af ren rikedom måste gå och galla som en omodern och tartlig person.

Den gamle filosofen hade rätt, så filosof han var. Det finns nog någon kollega till honom, som säger motsatsen, men den bryr vi oss inte om.

EN JULDRÖM.
Af E. L.-N.

Det är en liten enkel historia, som handlar om två — om en gammal man och ett litet barn.

De hade nog aldrig blifvit något för hvarandra dessa båda, om inte deras vägar korsats på själva julkvällen, då så mycket vackert och underbart händer.

Han bodde i de rikas stadsdel och var främling för nöd och umbäranden, hon var en liten blek planta, upp vuxen i fattigdom och elände, och hade sett mer af livets hårda verklighet på tio år än han på sextio.

Det var julaften och bitande kallt. Himlen var purpurad och brandgul, där solen försvunnit, och skymningen föll öfver den stora stadens kyrkor och hus. Marken var frusen och hård, och parkernas träd stodo stela af köld i sin nakenhet. Inte på länge hade det varit en så bister julkväll som denna.

Den gamla mannen satt i sin varma, vackra väning alldeles ensam, ty han hade hvarken hustru eller barn. Hade han det haft, hade han nog inte slagit sig till ro på självaste julaften, ej heller hade det varit så dödligt i rummen, där inte ett ljud hördes förutom klockans sömniga knäpp i salen.

Det lilla barnet stod ute på gatan under bar himmel, darrande af köld i sin tunna kappa och sina trasiga vantar. Hon hade varit ute hela dagen, och ännu var det blommor kvar i korgen, som hon måste ha sålda innan hon gick hem. Stackars far var död, och mor gick hjälp i husen. Men hennes ringa förtjänst ville icke räcka till att alla de små, där för måste syster hjälpa till, så godt hon kunde, att hålla den värsta nöden borta. Med stora besparingar hade hon fått ihop ett litet kapital, för hvilket hon köpt blommor. Det skulle säkert lösa sin att bjuda ut dem på julaften, då människorna gärna unna sig litet lyx och köpa rosor och violer, fastän det är midt på vintern. Några kronor skulle hon ju alltid förtjäna, och det skulle bli till julmat åt småsyskonen. Men det var svårare än hon tänkt sig, hon kunde få stå hela halftimmar utan att lyckas öfvertala någon att köpa en blomma; alla hade bråddom att så fort som möjligt komma hem till julgrannen och en skön brasa. Långsamt följde hon med folkströmmen, som böljade fram på de upplysta gatorna, ställde sig på vakt utanför dörrarna till de ståtliga butikerna. När de fina damerna och pelsklädda herrarna kommo ut därifrån, lastade med paket, som de själva vilja bära hem, emedan det var julaften, mötte dem ett stackars, fruset barn och en späd bedjande röst: — Köp blommor, rosor och violer!

Gång på gång lyfte hon på locket och drog undan bomullen, som hon lagt öfver blommorna för att skydda dem mot kölden. Hon räknade och räknade. Nu var hälften såld ungefär, men mörkret föll på, och det var snart tid på gå hem. Utan mål irrade hon omkring på gatorna, så kom hon till en kyrkogård och satte sig ned att hvilat en stund på stenmuren. Hon hade kommit till en stadsdel, där de fat-

tiga intet ha att skaffa; affärs-gatornas larm hördes hitupp och svagt sorl, eleganta ekipage rullade fram på gummi-hjul, och genom fönstren såg man in i paktfulla palats, som strålade af ljus.

Det var i ett af dessa hus, den gamla mannen bodde. Han satt vid sitt skrifbord och arbetade, tills mörkret skynde orden i boken och smög sig in i alla vrår. Med ens började klockorna ringa, först en, så en, så allesammans i den stora staden. Genom den isiga luften, genom väggar och dubbla fönsterrutor hördes deras långsamma sång. Plötsligt kom han ihåg att det var helgdaysafton och undrade öfver att han alldeles glömt bort det. Han suckade. Det var många år, sen denna afton betydde något särskildt för honom, han var en gammal grubbblare, som lämnat livets oro och bestyr, sorger och fröjder bakom sig. Han log ett skeptiskt leende, när han lyssnade till klockklängen; De människorna, de människorna, de äro sig lika släkte efter släkte, huru länge skola de väl grunda sitt lif och sitt hopp på ett stackars lite barn, som föddes i armad. Han gick fram till fönstret och såg in i huset midt emot. I salen var granen tänt och barnen dansade omkring

den gamla mannen satt i sin varma, vackra väning alldeles ensam, ty han hade hvarken hustru eller barn. Hade han det haft, hade han nog inte slagit sig till ro på självaste julaften, ej heller hade det varit så dödligt i rummen, där inte ett ljud hördes förutom klockans sömniga knäpp i salen.

Det lilla barnet stod ute på gatan under bar himmel, darrande af köld i sin tunna kappa och sina trasiga vantar. Hon hade varit ute hela dagen, och ännu var det blommor kvar i korgen, som hon måste ha sålda innan hon gick hem. Stackars far var död, och mor gick hjälp i husen. Men hennes ringa förtjänst ville icke räcka till att alla de små, där för måste syster hjälpa till, så godt hon kunde, att hålla den värsta nöden borta. Med stora besparingar hade hon fått ihop ett litet kapital, för hvilket hon köpt blommor. Det skulle säkert lösa sin att bjuda ut dem på julaften, då människorna gärna unna sig litet lyx och köpa rosor och violer, fastän det är midt på vintern. Några kronor skulle hon ju alltid förtjäna, och det skulle bli till julmat åt småsyskonen. Men det var svårare än hon tänkt sig, hon kunde få stå hela halftimmar utan att lyckas öfvertala någon att köpa en blomma; alla hade bråddom att så fort som möjligt komma hem till julgrannen och en skön brasa. Långsamt följde hon med folkströmmen, som böljade fram på de upplysta gatorna, ställde sig på vakt utanför dörrarna till de ståtliga butikerna. När de fina damerna och pelsklädda herrarna kommo ut därifrån, lastade med paket, som de själva vilja bära hem, emedan det var julaften, mötte dem ett stackars, fruset barn och en späd bedjande röst: — Köp blommor, rosor och violer!

Gång på gång lyfte hon på locket och drog undan bomullen, som hon lagt öfver blommorna för att skydda dem mot kölden. Hon räknade och räknade. Nu var hälften såld ungefär, men mörkret föll på, och det var snart tid på gå hem. Utan mål irrade hon omkring på gatorna, så kom hon till en kyrkogård och satte sig ned att hvilat en stund på stenmuren. Hon hade kommit till en stadsdel, där de fat-

Att bota förkyllning på en dag. Tag LAXATIVE BROMO Quinine Tablets. Apotekare vilja återbetala öfriga pengarna, om icke botemedlet verkar. E. W. GROVE'S underskrift på varje paket. 25c. Tillverkad af PARIS MEDICINE CO., St. Louis, Mo.

Den bästa tuggtobak fabricerad

Copenhagen Snus

varar längre och lemnar en mera behaglig smak än något annat slags tuggtobak.

Öfverlägsenheten i COPENHAGEN snus är tydlig genom det faktum, att för mera än ett hundra år har det efterhärsmats mer än alla andra snusorter tillsammans.

Om COPENHAGEN-anuset ej erhålles i butikerna i Edert grannskap, skrif till

National Snuff Co., Limited

900 ST. ANTOINE STREET, MONTREAL

den; far och mor sågo på, och gatornas larm hördes hitupp och svagt sorl, eleganta ekipage rullade fram på gummi-hjul, och genom fönstren såg man in i paktfulla palats, som strålade af ljus.

Det var i ett af dessa hus, den gamla mannen bodde. Han satt vid sitt skrifbord och arbetade, tills mörkret skynde orden i boken och smög sig in i alla vrår. Med ens började klockorna ringa, först en, så en, så allesammans i den stora staden. Genom den isiga luften, genom väggar och dubbla fönsterrutor hördes deras långsamma sång. Plötsligt kom han ihåg att det var helgdaysafton och undrade öfver att han alldeles glömt bort det. Han suckade. Det var många år, sen denna afton betydde något särskildt för honom, han var en gammal grubbblare, som lämnat livets oro och bestyr, sorger och fröjder bakom sig. Han log ett skeptiskt leende, när han lyssnade till klockklängen; De människorna, de människorna, de äro sig lika släkte efter släkte, huru länge skola de väl grunda sitt lif och sitt hopp på ett stackars lite barn, som föddes i armad. Han gick fram till fönstret och såg in i huset midt emot. I salen var granen tänt och barnen dansade omkring

den gamla mannen satt i sin varma, vackra väning alldeles ensam, ty han hade hvarken hustru eller barn. Hade han det haft, hade han nog inte slagit sig till ro på självaste julaften, ej heller hade det varit så dödligt i rummen, där inte ett ljud hördes förutom klockans sömniga knäpp i salen.

Det lilla barnet stod ute på gatan under bar himmel, darrande af köld i sin tunna kappa och sina trasiga vantar. Hon hade varit ute hela dagen, och ännu var det blommor kvar i korgen, som hon måste ha sålda innan hon gick hem. Stackars far var död, och mor gick hjälp i husen. Men hennes ringa förtjänst ville icke räcka till att alla de små, där för måste syster hjälpa till, så godt hon kunde, att hålla den värsta nöden borta. Med stora besparingar hade hon fått ihop ett litet kapital, för hvilket hon köpt blommor. Det skulle säkert lösa sin att bjuda ut dem på julaften, då människorna gärna unna sig litet lyx och köpa rosor och violer, fastän det är midt på vintern. Några kronor skulle hon ju alltid förtjäna, och det skulle bli till julmat åt småsyskonen. Men det var svårare än hon tänkt sig, hon kunde få stå hela halftimmar utan att lyckas öfvertala någon att köpa en blomma; alla hade bråddom att så fort som möjligt komma hem till julgrannen och en skön brasa. Långsamt följde hon med folkströmmen, som böljade fram på de upplysta gatorna, ställde sig på vakt utanför dörrarna till de ståtliga butikerna. När de fina damerna och pelsklädda herrarna kommo ut därifrån, lastade med paket, som de själva vilja bära hem, emedan det var julaften, mötte dem ett stackars, fruset barn och en späd bedjande röst: — Köp blommor, rosor och violer!

Gång på gång lyfte hon på locket och drog undan bomullen, som hon lagt öfver blommorna för att skydda dem mot kölden. Hon räknade och räknade. Nu var hälften såld ungefär, men mörkret föll på, och det var snart tid på gå hem. Utan mål irrade hon omkring på gatorna, så kom hon till en kyrkogård och satte sig ned att hvilat en stund på stenmuren. Hon hade kommit till en stadsdel, där de fat-

'Badger' Maskinen på Hjul

är farmarens nyttigaste apparat

Den kan tillämpligen transportera från plats till plats, har ett stort arbetsfält, och är en utmärkt hjälp i alla slags arbete. Har en tredjedel af många delar som andra maskiner och är så lättanvänd att en enkel man sköta den. DEN ÄR "HOPPER COOLED" OCH KAN IKKE FRYSA SÖNDER. Inga rör, rörledar eller kranar att rösta eller brytas. En maskin som man kan lita på i alla väderleks- och arbetssvårigheter. Vi fabrikerar också ständiga, transportabla, och pumpmaskiner. Vår specialitet är såg- och pumpmaskiner. Sänd till oss för en fri bok med illustrationer och beskrifning öfver "Badger" maskinerna. Köp och sälj någon annan maskin i USA till billigt pris. CHRISTENSEN ENGINEERING CO., 888 30th St., Milwaukee, Wis.

Fördubbla Er Affär

Genom att ANNONSERA. För att annonsera RÄTT rådfråga oss.

Annonssbyrå för Skandinaverna i Canada.

ANNONSER placeras i alla skandinaviska tidningar i Förenta Staterna och Canada. Öfversättningar till främmande språk utföras.

SWEDISH-CANADIAN ADVERTISING AGENCY,

John A. Gustafson, Manager.

Kontor: 325 Logan Ave., Winnipeg, Man. P. O. BOX 3078. ONE 294.

Goda kol gör varma vänner!

KOL VED
Såväl Anthracite som Bituminous. Tamarac, Pine och Poplar, sågad och huggen.

Största minuthandel i Kol och Ved i Västra Canada. Prompt leverans och tillfredsställelse garanteras.

The Central Coal & Wood Co.

Telefon 585. Hörnet af Ross och Brant Sts.

Free Press

är vestra Canadas största engelska dagtidning och Winnipegens ledande nyhetstidning. Dess värde är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter" Morgon-upplagan kostar 50c pr. månad, aftonupplagan 25c pr. månad. Den är den enda engelska dagtidning i Canada som ägnar skandinaverna särskild nyhetsredaktion under rubriken "SVEA, NORA, DANA", redigerad af vår landman C. Albin Jones.